

Anh Sẽ Đem Về Cho Em Bụi Tuyết

Sài Gòn mưa lác rác là lát nữa mưa to.
Anh nhắc em mà em không thèm nhớ
Hôm qua em đi, trời chưa mưa, mới gió
Em trở về thì em cứ lạnh run...

Sài Gòn không có mùa Đông
Nhưng gió mưa là mùa Xuân đi muộn
Nước trên trời ghét Sài Gòn mà đổ xuống
Anh thương em mà dặn em không nghe!

Anh thương em anh có hẹn anh về
Em giữ mãi những sợi tóc thề chờ anh về vuốt
Những sợi tóc thề đã tan thành nước
Gần ba mươi năm rồi anh chưa bước lui!

Hai đứa mình ở xa xôi
Xa hơn quãng đường Dran Đà Lạt
Xa hơn quãng đường Trại Hàm Trại Mát
Mà...ngày xưa cũng đâu có gần!

Anh biết mà em chiều sớm bằng khuôn
Đây, anh cũng bằng khuôn chiều sớm
Em biết không nhiều chiều đây nắng muộn
Anh nghĩ tới Sài Gòn mưa sáng hôm sau...

*Em đi trong mưa, gió lạnh, nghẹn ngào
Trời Nam Bắc một đường mưa thống nhất
Mưa che anh không cho em thấy mặt
Mưa che em anh có thấy gì đâu!*

Chừng nào anh về giương ô cho em che đầu
Mưa kệ mưa, gió kệ gió, anh hôn em thấm thiết
Anh sẽ đem về cho em bụi tuyết
Mở ra cho em nhìn: Một Đóa Bạch Hường!

Trần Văn Lệ